

odst. (5) pri kvalifikácii bolo nesprávne, zbytočné a bezpredmetné a preto aj keď nebolo napadnuté verejným žalobcom, nemalo viesť k tomu, aby odvolací súd nesprávnosť vzal za základ svojho rozhodnutia o tom, aké tu boli predpoklady stíhania a či v tomto prípade vyhovovali zákonu. Z toho, čo bolo uvedené, plynie, že sa odvolací súd mylne dovoľával ustanovenia § 41 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a § 387 tr. p. ako prekážky správneho upotrebenia zákona, lebo nešlo ani pri správnom upotrebení zákona o zmenu kvalifikácie v neprospech obžalovaného; ustanovenia § 41 č. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. však použil už správne prvostupňový súd (jako to aj navrhoval verejný žalobca), lebo ustanovenia doterajšieho zákona neboly pre vinníka zrejme priaznivejšie. Výrok odvolacieho súdu, že hľadiac k tomu, že prvostupňový súd upotrebil kvalifikáciu trestného činu podľa § 14 odst. (5) zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., a k tomu, že tento výrok nebol verejným žalobcom napadnutý v neprospech obžalovaného — odvolací súd musel posúdiť vec s hľadiska § 17 cit. zákona, a že — hľadiac k tomu, že návrh na stíhanie bol podaný po uplynutí dvojmesačnej lehoty, tedy opozdene — vyskytuje sa tu vraj dôvod vylučujúci zavedenie trestného pokračovania, je tedy mylný a zmätočný v smysle § 385 č. 1 c) tr. p. Preto bolo treba vyhovieť zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu na základe 1. odst. § 33 por. nov. a vyniesť odsudzujúci rozsudok.

Čís. 5158.

Svedok vypovedá krive aj v tom prípade, keď skutočnosť ním tvrdená je síce objektívne pravdivá, on však tvrdí proti pravde, že vypovedá na základe osobného pozorovania.

(Rozh. zo dňa 15. decembra 1934, Zm IV 67/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. D. a spol., obžalovaným zo zločinu svádzania ku krivému svedectvu, na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného J. K. takto sa usniesol: Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť čiastočne odmieta a čiastočne zamieta.

Z d ô v o d o v:

V smysle § 385 č. 1 a) tr. p. za dôvod zmätočnosti uplatňuje sťažovateľ, že bol vraj subjektívne presvedčený o tom, že skutočnosť, k potvrdeniu ktorej chcel naviesť svedka O. G., je pravdivá, preto nemal vraj úmyslu svedka naviesť na krivé svedectvo, nespáchal tedy trestný čin. Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Vrchný súd zistil, že rečená skutočnosť, totiž že Š. D. uderil nožom M. I., bola objektívne nepravdivá. Chýba tedy podklad k tomu záveru, že obžalovaný bol presvedčený

o pravdivosti řečenej skutočnosti. Avšak aj v tom prípade, keby obžalovaný bol býval subjektívne presvedčený o pravdivosti řečenej skutočnosti, neľže vylúčiť vinu obžalovaného. Svedok vypovie falošne aj v tom prípade, keď ním tvrdená skutočnosť je síce objektívne pravdivá, avšak svedok tvrdí proti pravde, že vypovedá na základe osobného pozorovania. Podľa zistených skutočností O. G. odmietol žiadosť obžalovaného s tým, že dosvedčí len to, čo videl. O. G. tedy sdělil obžalovanému, že on nespozoroval skutočnosť, potvrdenie ktorej žiadal obžalovaný. Vedel tedy obžalovaný, že O. G. by vypovedal falošne, keby mu vyhovel. Ponevác obžalovaný cez to aj násilím chcel prinútiť svedka k výpovedi obžalovaným žiadanej, preto nemýlil sa vrchný súd, keď uznal, že obžalovaný úmyselne hľadel prinútiť svedka ku krivému svedectvu v trestnej veci.

Čís. 5159.

K rozdílu mezi § 1 a § 2 zák. o ochraně cti.

K pojmu sdělených skutečností po rozumu § 2 zák. o ochraně cti.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1934, Zm I 662/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 20. ledna 1934, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem urážky podle § 1 zák. o ochraně cti.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost soukromého obžalobce, uplatňující důvod zmatečnosti čís. 9 a), správně čís. 10, § 281 tr. ř., domáhá se kvalifikace činu jako pomluvy podle § 2 zákona o ochraně cti. Jelikož jde o zmateční stížnost soukromého obžalobce, jest vycházeti z toho, co v tomto směru uplatňuje, a tu je pozoruhodno, že spatřuje »hlavně v poslední části pozastavené věty« skutkovou podstatu pomluvy, totiž ve slovech »und heute bedauere, ihm nicht noch weitere versetzt zu haben«. Proč by bylo snad i v první části spatřovati pomluvu, stížnost nedoličuje a jest se proto omeziti jen na tuto výtku.

Rozdíl mezi § 1 a § 2 zákona o ochraně cti tkví v tom, že se ublížení na cti, tedy i vydávání v posměch, tresce podle přísnějšího předpisu § 2, když se snižování cti stalo sdělením skutečností. Pod pojem skutečností spadá také výčitka určitého nečestného skutku, po případě i vinění z určité nečestné, opovržlivé vlastnosti nebo z takového smýšlení; nestala-li se urážka v této formě sdělením konkrétní skutečnosti o uraženém (srov. doslov § 2: o něm), nýbrž byl-li soukromý obžalobce jen zcela povšechně haněn, jaksi povšechně projevenou neúctou k němu, nejde o pomluvu podle § 2, nýbrž o urážku podle § 1 zák. o ochraně cti.